

Arrest

nr. 240 267 van 31 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 26 april 2019 België binnen met een Venezolaans paspoort en verzoekt op 30 april 2019 om internationale bescherming. Op 20 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in de stad Maracaibo, gelegen in de deelstaat Zulia. In 2010 behaalde u een diploma gemeentebestuur en –beheer aan de Universidad Nacional Experimental Politécnica de la Fuerza Armada in Maracaibo. U heeft verschillende jobs gedaan in Venezuela. U werkte er onder andere in winkels en restaurants. Op 8 augustus 2014 werd uw zoon S. (...) geboren. De vader van S. (...) verdween uit beeld kort nadat hij had vernomen dat u zwanger was.

Midden 2012 werden u en uw broer J. M. (...) lid van de oppositiepartij Primero Justicia. U nam deel aan een twintigtal betogingen en benefietacties van de partij. Tijdens de gouverneursverkiezingen van 2013 trad u op als bijzitter voor de partij en tijdens de kiescampagnes deelde u pamfletten uit en riep u de mensen op om te gaan stemmen voor Primero Justicia. U werd op straat één keer verbaal aangevallen toen u een pet en T-shirt van Primero Justicia droeg. Wanneer u huisbezoeken deed om na te gaan of de partij iets kon betekenen voor de mensen, werd de deur soms in uw gezicht dichtgeslagen of werden u en uw medepartijgenoten uitgescholden. U gaf wel eens flyers aan hulpbehoevenden waarop uw telefoonnummer stond en twee keer is het gebeurd dat u werd opgebeld door aanhangers van de overheid die zeiden dat u een landverrader bent en ermee dreigden u te doden.

Op 10 november 2012 werd uw broer J. M. (...) gedood. Mannen op moto's reden die dag langs het huis waar uw broer op bezoek was en schoten naar binnen. J. (...) was de enige van de aanwezigen die werd gedood. U denkt dat hij werd gedood omwille van zijn lidmaatschap van Primero Justicia.

In 2015 stopte u met uw activiteiten voor Primero Justicia omdat u een zoon had om voor te zorgen en twee jobs moest combineren.

Begin juli 2016 bent u omwille van de economische crisis in uw land naar Ecuador gereisd om daar te gaan werken. U vestigde zich in Riobamba. Begin 2017 hebben uw moeder en zoon u in Ecuador vervoegd. U werkte eerst in een bar maar verloor na een jaar uw job, waarna u aan de slag ging als ambulante verkoopster van eten.

Begin januari 2019 keerde u samen met uw zoon terug naar Venezuela omwille van de moeilijke levensomstandigheden voor Venezolanen in Ecuador. Uw moeder besloot er te blijven. U en uw zoon installeerden zich in Venezuela opnieuw in het huis van uw moeder in Maracaibo waar ook uw oom woonachtig is. Uw zoon had last van reflux en u bleef thuis om voor hem te zorgen. U werd na uw terugkeer financieel ondersteund door uw tante die al jarenlang in België woonachtig is. U nam die periode nog twee keer deel aan protesten tegen de overheid in Maracaibo.

Op 10 maart 2019 was u aan het aanschuiven in de rij van een supermarkt toen er colectivos op moto's kwamen aangereden en de winkel begonnen te plunderen. U en de andere wachtenden werden tegengehouden en aangevallen. U werd op de grond geduwd en er werd aan uw armen gesleurd. U werd beroofd van de aankopen die u al in een andere supermarkt had gedaan. U ging naar het huis van uw grootvader en vervolgens naar het ziekenhuis voor verzorging. U kreeg er intraveneuze paracetamol toegediend en een nekbrace. Op 3 april 2019 kwamen de colectivos uw wijk binnen. Ze verboden de inwoners om die dag hun huis te verlaten, dit naar aanleiding van protesten in de wijk tegen de vele stroompannes en het tekort aan water.

Uiteindelijk besloot u Venezuela te verlaten en naar uw tante in België te reizen. Op 17 april 2019 bent u samen met uw zoon vanaf de luchthaven Maiquetía in Caracas via een transit in Spanje naar België gevlogen. Op 30 april 2019 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u dat u of S. (...) iets zal overkomen gezien de slechte situatie in uw land.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort en het paspoort van uw zoon; uw identiteitskaart; rekeninguittreksels; de overlijdensakte van uw broer J. M. (...); twee bewijzen van uw activisme voor Primero Justicia en drie certificaten van de partij; foto's van uw deelname aan een protest van Primero Justicia eind februari 2019 tegen de tekorten in Venezuela en om steun te betuigen aan de politieke gevangenen; het medisch attest dat werd opgesteld na het incident van 10 maart 2019; de betaling van de vliegtickets van u en S. (...) en de vluchtgegevens.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst heeft het CGVS ernstige bedenkingen bij uw beweerde politiek profiel. Zo legde u gebrekkige verklaringen af over *Primero Justicia*, de oppositiepartij waarvan u van 2012 tot 2015 officieel lid zou zijn geweest (CGVS, p.12). Gevraagd waarom u lid was geworden van *Primero Justicia*, antwoordde u zeer vaag dat u het op een bepaald moment niet meer eens was met de regering en dat u daarom besloot om zich aan te sluiten bij *Primero Justicia* en deel te nemen aan activiteiten van de partij zoals gesprekken en marsen (CGVS, p.13). Gevraagd waarom u specifiek koos voor *Primero Justicia* en niet voor een andere oppositiepartij, repliceerde u dat *Julio Borges* toen voorzitter was en dat u werd aangesproken door wat hij vertelde (CGVS, p.13). Gevraagd wat u dan concreet aansprak, kwam u niet verder dan te stellen dat ze zeiden dat ze het land zouden veranderen en de dictatuur omver zouden werpen (CGVS, p.13). U erop gewezen dat dat iets is dat andere oppositiepartijen ook willen en gevraagd welke punten in het partijprogramma u concreet aanspraken, antwoordde u kort dat ze mensen die het nodig hebben, helpen, zoals bejaarden en jongeren met beperkingen (CGVS, p.13). Gevraagd meer informatie te geven over *Julio Borges*, met name van waar hij komt, wat zijn achtergrond is, welke functie hij momenteel uitoefent etc., bleef u opnieuw zeer aan de vlakte. U kwam niet verder dan te stellen dat hij nog steeds actief is voor *Primero Justicia*, dat hij zich inzet voor de mensenrechten, een einde wil maken aan de dictatuur, persconferenties houdt en deelneemt aan marsen (CGVS, p.14). Gevraagd wanneer hij parlementslid was zoals u stelde, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.16-17). Gevraagd naar andere leidersfiguren binnen de partij behalve *Julio Borges*, noemde u nog *Maria Corina* en *Guanipa Matos* (CGVS, p.13). Doorgevraagd, noemde u uiteindelijk ook nog [*Henrique*] *Capriles* (CGVS, p.14). De volledige naam van *Maria Corina* kon u niet geven (CGVS, p.16), ze heeft nochtans dezelfde achternaam als u, zijnde M. (...). U wist te vertellen dat ze zich ooit verkiesbaar had gesteld voor het Venezolaanse parlement (*Asamblea Nacional*) en werd verkozen maar u kon niet aangeven wanneer ze lid was van het parlement, noch of ze er vandaag nog zetelt (CGVS, p.16), wat mag verbazen daar ze in 2014 – toen u volgens uw verklaringen nog lid was van *Primero Justicia* – door de regeringspartij uit het parlement werd gezet (zie blauwe map). Ook wat betreft *Guanipa Matos* wiens volledige naam u evenmin kon geven (CGVS, p.18), ging u de mist in. Zoals blijkt uit de toegevoegde informatie was *Manuel Guanipa Matos* een politicus uit *Zulia* verbonden aan de partij *Copei*. Hij is al lang geleden overleden. Het zijn zijn zonen *Tomás Ignacio Guanipa Villalobos* en *Juan Pablo Guanipa Villalobos* – wiens namen u niet noemde – die gekende leidersfiguren zijn van *Primero Justicia* in *Zulia*. Uit voorgaande blijkt aldus dat uw verklaringen en kennis over *Primero Justicia* te vaag en beperkt zijn voor iemand die zegt verschillende jaren actief lid te zijn geweest van de partij.

Ter zake heeft het CGVS nog enkele bedenkingen bij de door u neergelegde stukken ter bewijs van uw politiek activisme. Zo dient er wat betreft het ongedateerde bewijs van uw activisme voor *Primero Justicia* (zie stuk 6 a), opgemerkt te worden dat eender wie op eender welk moment zich via een website kan registreren als militant van *Primero Justicia* (zie blauwe map) en het document aldus geenszins een objectief bewijs is van uw lidmaatschap. Wat betreft het tweede attest van *Primero Justicia* ter ondersteuning van uw politieke activiteiten voor de partij (zie stuk 6 b), dient er opgemerkt te worden dat het werd opgesteld op 4 november 2018 toen u nog in Ecuador woonachtig was en al drie jaar geen actief lid meer was van *Primero Justicia*, wat vragen oproept bij het doel ervan. De drie certificaten die in 2015 door de partijafdeling in *Maracaibo* aan u werden uitgereikt (zie stuk 6 c), kunnen gemakkelijk worden nagemaakt en zijn evenmin van dien aard om de geloofwaardigheid van uw activisme te herstellen. Wanneer u bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar lokale leiders van *Primero Justicia* noemde u geen enkele van de namen van de lokale kopstukken van *Zulia* en *Maracaibo* die de certificaten hebben ondertekend (CGVS, p.13 en p.23). Voorts legde u nog foto's neer

van uw deelname aan een protest in Maracaibo, georganiseerd door Primero Justicia, in februari 2019 (zie stuk 6 d en CGVS, p.14-15). U stelde dat jullie toen op straat kwamen om op te komen voor de politieke gevangenen en om te betogen tegen de tekorten in het land (CGVS, p.14). Gevraagd aan welke politieke gevangenen jullie toen jullie steun betuigden, antwoordde u algemeen dat het voor alle politieke gevangenen was (CGVS, p.14). U stelde dat er toen geen specifieke namen werden genoemd (CGVS, p.14), wat mag verbazen. Foto's van de meer dan twintig andere protesten waaraan u zou hebben deelgenomen in Venezuela, heeft u niet en kan u – volgens uw verklaringen – ook niet via anderen bekomen (CGVS, p.15), wat verder doet vermoeden dat u uw deelname aan politieke activiteiten overdrijft.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen zet de geloofwaardigheid van het door u beschreven politieke activisme voor Primero Justicia op de helling. Wat betreft een eventuele beperkte steun aan de oppositie van uwentwege, dient volledigheidshalve verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int>; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

In het attest van Primero Justicia van 4 november 2018 staat te lezen dat u omwille van uw steun aan de oppositie werd vervolgd en met de dood werd bedreigd door de colectivos (zie vertaling stuk 6 b). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u aan dat u veel problemen heeft gekend omwille van uw lidmaatschap van Primero Justicia (Vragenlijst CGVS, d.d. 17/10/2019, vraag 3). U verduidelijkte toen dat u werd lastiggevallen en telefonisch werd bedreigd met de dood door onbekenden (Vragenlijst

CGVS, d.d. 17/10/2019, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd wat u wil aantonen met de documenten van Primero Justicia, repliceerde u dat ze bewijzen dat u rechtstreeks voor de partij heeft gewerkt en dat u daarna bent blijven deelnemen aan marsen om op te komen voor een beter land (CGVS, p.19). Expliciet gevraagd of uw beweerde politiek activisme verband houdt met de redenen waarom u niet wil terugkeren naar Venezuela, kwam u niet verder dan te stellen dat deelname aan betogingen een risico inhoudt en gaf u het voorbeeld van een auto die was ingereden op betogers (CGVS, p.19). Gevraagd of u ooit persoonlijke problemen heeft gekend omwille van uw politieke activiteiten, stelde u dat u op straat één keer verbaal werd aangevallen door een aanhanger van het regime toen u onderweg was naar een vergadering van Primero Justicia en een pet en T-shirt van de partij droeg (CGVS, p.20). Gevraagd of u behalve dat incident nog andere concrete problemen heeft gekend omwille van uw beschreven activisme, antwoordde u dat u te maken kreeg met verbale intimidatie maar nooit met fysiek geweld (CGVS, p.20). Gevraagd meer uitleg te geven betreffende die verbale intimidatie, meende u dat u tijdens huisbezoeken voor de partij soms de deur in uw gezicht kreeg dichtgeslagen en dat u en uw medepartijgenoten werden uitgescholden en bedreigd (CGVS, p.20). U erop gewezen dat u op de DVZ had gezegd dat u ook telefonisch werd bedreigd, repliceerde u uiteindelijk dat u wel eens flyers uitdeelde aan hulpbehoevenden waarop uw telefoonnummer stond en dat het gebeurde dat u werd opgebeld door aanhangers van de overheid die zeiden dat u een landverrader bent en ermee dreigden u te doden (CGVS, p.20). Dat u pas na aandringen en expliciete confrontatie bevestigde dat u ook telefonisch werd bedreigd, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Er mag immers worden verwacht dat u zelf spontaan al uw problemen te kennen geeft. Voorts dient er opgemerkt te worden dat u eerst stelde niet te weten hoe vaak u in die periode van nummer bent veranderd (CGVS, p.20). Wanneer u erop werd gewezen dat het bedenkelijk is dat u uw nummer bleef geven hoewel u wist welke mogelijke gevolgen daaraan verbonden waren, repliceerde u plots dat het u twee keer is overkomen en dat u ermee bent gestopt nadat u een derde keer van nummer was veranderd (CGVS, p.21). Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat de aangehaalde problemen omwille van uw activisme voor Primero Justicia, dienen te worden beoordeeld in het licht van bovenstaande vaststellingen betreffende uw beweerde lidmaatschap van de partij. En wat er ook van zij, de door u ingeroepen incidenten zijn niet zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden aan vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts gaf u aan dat uw broer J. M. (...) op 10 november 2012 werd doodgeschoten door motorrijders omwille van zijn lidmaatschap van Primero Justicia (CGVS, p.8-9). Gevraagd of dat een vermoeden van uw kant is, dan wel of u daar zeker van bent, repliceerde u nietszeggend dat uw broer nooit enig ander probleem heeft gehad (CGVS, p.9). U stelde dat er bendeleden werden gearresteerd en veroordeeld voor de moord op uw broer (CGVS, p.9-10). Gevraagd wat hun motief was, moest u toegeven het niet te weten (CGVS, p.10). Gevraagd of de andere personen in het huis waar uw broer zich bevond, problemen hadden met iemand, moest u toegeven het niet te weten (CGVS, p.10). Gevraagd of ze uw broer wilden beroven, antwoordde u negatief (CGVS, p.10). Gevraagd of de ouders iets hebben gezegd over Primero Justicia, antwoordde u opnieuw negatief (CGVS, p.10). Dat de dood van uw broer te maken had met zijn beweerde activisme voor Primero Justicia is dan ook een louter blote bewering van uwentwege die u niet staaft aan de hand van enig concreet element.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat nergens uit blijkt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond en kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat moest u in beperkte mate hebben deelgenomen aan antiregeringsactiviteiten, deze niet zichtbaar en/ of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Dat u niet in een specifiek negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten, wordt nog bevestigd door de vaststelling dat u gewoon legaal met uw paspoort naar Ecuador en België heeft kunnen reizen (zie stuk 1 en CGVS, p.3 en p.18).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw beweerde deelname aan antiregeringsactiviteiten.

Wat betreft het incident van 10 maart 2019 waarbij u en andere wachtenden bij de supermarkt werden aangevallen door colectivos die de winkel wilden plunderen en het incident van 3 april 2019 waarbij colectivos uw wijk binnenkwamen en de inwoners ervan verboden om hun huis te verlaten met als doel mogelijke protesten te saboteren (CGVS, p.19, p.21-22), dient er opgemerkt te worden dat deze incidenten onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er blijkt bovendien geen enkele persoonlijke en actuele vrees uit bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet loopt.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard om voorgaande appreciatie te wijzigen. Uw paspoort, het paspoort van uw zoon, uw identiteitskaart, uw rekeninguittreksels, het bewijs van betaling van uw vliegtickets en uw vluchtgegevens, bevatten enkel informatie over de identiteit van u en uw zoon, uw financiële situatie en uw reisweg, elementen die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de overlijdensakte van uw broer J. M. (...), dient er opgemerkt te worden dat het CGVS niet in twijfel trekt dat uw broer werd gedood maar wel dat zijn dood gelieerd zou zijn aan zijn beweerde activisme voor de oppositiepartij Primero Justicia. Het medisch attest van 10 maart 2019 ter bevestiging van de verwondingen die u opliep tijdens de aanval van de colectivos, is ten slotte niet van dien aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van dat incident.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Ter zake dient te worden opgemerkt dat u en uw zoon in Venezuela steeds woonachtig waren bij uw moeder die samen met haar broer en zus eigenaar is van een woning in Maracaibo (CGVS, p.4 en p.7). U heeft zes jaar universitaire studies gevolgd (CGVS, p.5). U heeft in Venezuela verschillende jobs gedaan. Zo was u werkzaam in winkels en restaurants (CGVS, p.5-6). In Ecuador heeft u in een bar gewerkt en als ambulante verkoopster (CGVS, p.6-7). U beschikt aldus over de nodige werkervaring. Uw moeder werkte in Venezuela als leerkracht en is heden ten dage in Ecuador aan de slag als schoonmaakster (CGVS, p.7). Bij uw terugkeer naar Venezuela in januari 2019 werd u financieel ondersteund door uw tante en haar echtgenoot die in België wonen. Ze stuurden u elke vijftien à twintig dagen geld op (CGVS, p.3, p.6 en p.8). Ook uw oom die als ober werkt in een hotel van Venetur, hielp u in de mate van het mogelijke (CGVS, p.7). Uw zoon die last had van reflux, koorts en vaak moest overgeven, had in Venezuela toegang tot medische zorgen en u had medicatie meegenomen uit Ecuador (CGVS, p.6). Hij ging in Maracaibo elke dag twee uur naar de kinderopvang (CGVS, p.12). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan dan ook niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/>

nl) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat bovenvermeld geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Zulia waarvan u afkomstig bent. Zulia, grenzend aan Colombia in het westen, kende in 2018 een moordcijfer van 63 per 100.000 burgers.. Zulia wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes, veediefstal en politioneel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Zulia in het bijzonder problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Zulia, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ernstige bedenkingen uit bij het door haar voorgehouden politiek profiel, laat verzoekster het volgende gelden:

“Verzoekende partij was - net zoals zoveel andere landgenoten - het dictatoriaal regime beu in haar land en besloot om zich aan te sluiten bij de oppositie. Waarom zij zich bij Primero Justicia aansloot heeft zij weldegelijk duidelijk aangegeven: deze partij beloofde het dictatoriaal systeem omver te werpen, terug democratie in te voeren in het land. Julio Borges, de voorzitter van Primero Justicia, was een erg charismatisch persoon en sprak verzoekende partij het meeste aan. Zij kon zich ook vinden in zijn redenering en standpunten, reden waarom zij zich ook bij zijn partij aansloot. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet wat hier Vaag' aan zou zijn... Verzoekende partij was geen prominent politiek figuur. Zij

was gewoon de situatie in haar land beu en sloot zich aan bij de oppositie. Verwerende partij verwacht van haar een uitgebreide politieke kennis, wat niet redelijk is."

Waar de commissaris-generaal verder bedenkingen uit bij de door haar neergelegde stukken ter staving van haar politiek activisme, repliceert verzoekster als volgt:

"Het klopt niet dat verzoekende partij deze documenten makkelijk online kon bekomen door zich online als militant te registreren. Immers, met moet een opleiding volgen om lid te worden en dit kan niet op afstand gebeuren. De motivering van verwerende partij gaat dan ook niet op."

Verzoekster vervolgt dat zij wel degelijk lid is van de oppositiepartij Primero Justicia en dreigt geïmigreerd te worden door de overheid indien zij gedwongen wordt terug te keren naar Venezuela. Zij wijst erop dat haar broer in 2012 werd vermoord omwille van zijn lidmaatschap van Primero Justicia. Volgens verzoekster staat haar bij terugkeer naar haar land van herkomst hetzelfde lot te wachten.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd.

Mocht de Raad van mening zijn dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgt verzoekster, dan meent zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Volgens verzoekster oordeelt de commissaris-generaal ten onrechte dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela en dat de humanitaire situatie er niet dermate desastreus is dat zij tot bescherming noopt. Uit een rapport van UNHCR blijkt volgens haar dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te beschouwen en hem te vervolgen. De schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden, aldus verzoekster. De overheid slaagt er volgens haar niet in om in haar broodnodige basisnoden te voorzien en haar veiligheid te garanderen. Zij stelt dat het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de *colectivos* niet kan worden genegeerd.

Verzoekster citeert verder uit een artikel van de New York Times van 22 april 2017 en wijst erop dat de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld schetst van de actuele situatie in Venezuela. Tevens citeert verzoekster uit een Guidance Note van UNHCR van mei 2019. Dat de situatie compleet uit de hand gelopen is, blijkt volgens verzoekster ook uit de laatste gebeurtenissen, wat zij staft aan de hand van enkele artikels van Het Laatste Nieuws die zij citeert. Verzoekster meent verder dat het erop lijkt dat de commissaris-generaal de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 niet goed gelezen heeft. Zij wijst erop dat deze COI Focus voormelde Guidance Note van UNHCR citeert en stelt niet te begrijpen dat de commissaris-generaal hier geen enkele conclusie meent uit te moeten trekken.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens haar op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 3 augustus 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 15 mei 2020 en aan het "*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*" van juni 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen

staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn. Deze bepaling heeft betrekking op het onderzoek van een volgend verzoek om internationale bescherming, daar waar uit het administratief dossier niet blijkt dat *in casu* een volgend verzoek om internationale bescherming voorligt. Het enig middel is, wat de aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart in Venezuela van 2012 tot 2015 lid te zijn geweest van de oppositiepartij Primero Justicia en meermaals te hebben deelgenomen aan activiteiten en betogingen tegen de Venezolaanse regering in de stad Maracaibo. Verzoekster verklaart hierdoor veel problemen te hebben gekend en dit sinds haar broer, die eveneens lid was van Primero Justicia, in 2012 werd vermoord. In 2016 zou verzoekster naar Ecuador zijn vertrokken omwille van de slechte algemene socio-economische toestand in Venezuela. Omwille van de xenofobie ten aanzien van Venezolanen in Ecuador zou verzoekster in

januari 2019 teruggekeerd zijn naar Venezuela. Zij zou toen geen werk meer gevonden hebben en bovendien zou haar zoontje toen ziek zijn gevallen, waardoor zij voor hem diende te zorgen. Een tante die al jarenlang in België woont zou haar na haar terugkeer financieel hebben gesteund. Verzoekster zou in februari 2019 opnieuw twee keer hebben deelgenomen aan betogingen in Maracaibo georganiseerd door Primero Justicia. Verzoekster verklaart dat zij op 10 maart 2019 in de rij van een supermarkt aan het aanschuiven was toen er *colectivos* kwamen aangereden op motorfietsen die de wachtenden aanvielen en beroofden. Zij zou daarbij geslagen en op de grond zijn geduwd en nadien voor verzorging naar het ziekenhuis zijn moeten gaan. Volgens verzoekster heeft dit incident haar doen nadenken over wat er met haar zoontje zou gebeuren indien haar iets zou overkomen. Op 3 april 2019 zouden *colectivos* verzoeksters wijk zijn binnengekomen om de bewoners te intimideren zodat zij niet zouden gaan betogen tegen de vele stroompannes en het tekort aan water. Uiteindelijk zou verzoekster besloten hebben met haar zoontje Venezuela te verlaten en naar haar tante in België te reizen. Verzoekster stelt bij terugkeer naar Venezuela te vrezen dat haar iets zou overkomen.

In zoverre verzoekster voorhoudt in Venezuela problemen te hebben gekend omwille van haar politieke activiteiten voor de oppositiepartij Primero Justicia, dient de Raad vooreerst in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat zij haar beweerde politiek profiel niet aannemelijk maakt. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteengezet:

“Zo legde u gebrekkige verklaringen af over Primero Justicia, de oppositiepartij waarvan u van 2012 tot 2015 officieel lid zou zijn geweest (CGVS, p.12). Gevraagd waarom u lid was geworden van Primero Justicia, antwoordde u zeer vaag dat u het op een bepaald moment niet meer eens was met de regering en dat u daarom besloot om zich aan te sluiten bij Primero Justicia en deel te nemen aan activiteiten van de partij zoals gesprekken en marsen (CGVS, p.13). Gevraagd waarom u specifiek koos voor Primero Justicia en niet voor een andere oppositiepartij, repliceerde u dat Julio Borges toen voorzitter was en dat u werd aangesproken door wat hij vertelde (CGVS, p.13). Gevraagd wat u dan concreet aansprak, kwam u niet verder dan te stellen dat ze zeiden dat ze het land zouden veranderen en de dictatuur omver zouden werpen (CGVS, p.13). U erop gewezen dat dat iets is dat andere oppositiepartijen ook willen en gevraagd welke punten in het partijprogramma u concreet aanspraken, antwoordde u kort dat ze mensen die het nodig hebben, helpen, zoals bejaarden en jongeren met beperkingen (CGVS, p.13). Gevraagd meer informatie te geven over Julio Borges, met name van waar hij komt, wat zijn achtergrond is, welke functie hij momenteel uitoefent etc., bleef u opnieuw zeer aan de vlakte. U kwam niet verder dan te stellen dat hij nog steeds actief is voor Primero Justicia, dat hij zich inzet voor de mensenrechten, een einde wil maken aan de dictatuur, persconferenties houdt en deelneemt aan marsen (CGVS, p.14). Gevraagd wanneer hij parlamentslid was zoals u stelde, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.16-17). Gevraagd naar andere leidersfiguren binnen de partij behalve Julio Borges, noemde u nog Maria Corina en Guanipa Matos (CGVS, p.13). Doorgevraagd, noemde u uiteindelijk ook nog [Henrique] Capriles (CGVS, p.14). De volledige naam van Maria Corina kon u niet geven (CGVS, p.16), ze heeft nochtans dezelfde achternaam als u, zijnde M. (...). U wist te vertellen dat ze zich ooit verkiesbaar had gesteld voor het Venezolaanse parlement (Asamblea Nacional) en werd verkozen maar u kon niet aangeven wanneer ze lid was van het parlement, noch of ze er vandaag nog zetelt (CGVS, p.16), wat mag verbazen daar ze in 2014 – toen u volgens uw verklaringen nog lid was van Primero Justicia – door de regeringspartij uit het parlement werd gezet (zie blauwe map). Ook wat betreft Guanipa Matos wiens volledige naam u evenmin kon geven (CGVS, p.18), ging u de mist in. Zoals blijkt uit de toegevoegde informatie was Manuel Guanipa Matos een politicus uit Zulia verbonden aan de partij Copei. Hij is al lang geleden overleden. Het zijn zijn zonen Tomás Ignacio Guanipa Villalobos en Juan Pablo Guanipa Villalobos – wiens namen u niet noemde – die gekende leidersfiguren zijn van Primero Justicia in Zulia. Uit voorgaande blijkt aldus dat uw verklaringen en kennis over Primero Justicia te vaag en beperkt zijn voor iemand die zegt verschillende jaren actief lid te zijn geweest van de partij.”

Waar verzoekster ingaat op haar motivatie om de oppositie te steunen – zij stelt in essentie dat zij de situatie in haar land beu was en zich daarom aansloot bij de oppositie – verklaart noch verschoont zij haar opvallende gebrek aan kennis over de politieke organisatie waarvoor zij zich zou hebben geëngageerd. Het gegeven dat verzoekster zelf geen prominent politiek figuur was in Venezuela kan hierop geen ander licht werpen. Immers blijkt uit haar verklaringen dat haar steun verder ging dan loutere sympathie. Verzoekster verklaarde dat zij voor Primero Justicia heeft gewerkt als beheerder, dat zij deelnam aan vergaderingen, dat zij betrokken was bij kiescampagnes van Primero Justicia en dat zij van deur tot deur ging in naam van de partij (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 17-18, en 20). Van verzoekster wordt geenszins een uitgebreide politieke kennis verwacht, doch wel dat zij kan antwoorden op vragen over elementaire zaken over de

politieke partij die zij volgens haar verklaringen steunde en waarvoor zij zich jarenlang zou hebben ingezet, *quod non*.

Met betrekking tot de documenten die verzoekster in de loop van de administratieve procedure neerlegde ter staving van haar politiek activisme, wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

“Zo dient er wat betreft het ongedateerde bewijs van uw activisme voor Primero Justicia (zie stuk 6 a), opgemerkt te worden dat eender wie op eender welk moment zich via een website kan registreren als militant van Primero Justicia (zie blauwe map) en het document aldus geenszins een objectief bewijs is van uw lidmaatschap. Wat betreft het tweede attest van Primero Justicia ter ondersteuning van uw politieke activiteiten voor de partij (zie stuk 6 b), dient er opgemerkt te worden dat het werd opgesteld op 4 november 2018 toen u nog in Ecuador woonachtig was en al drie jaar geen actief lid meer was van Primero Justicia, wat vragen oproept bij het doel ervan. De drie certificaten die in 2015 door de partijafdeling in Maracaibo aan u werden uitgereikt (zie stuk 6 c), kunnen gemakkelijk worden nagmaakt en zijn evenmin van dien aard om de geloofwaardigheid van uw activisme te herstellen. Wanneer u bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar lokale leiders van Primero Justicia noemde u geen enkele van de namen van de lokale kopstukken van Zulia en Maracaibo die de certificaten hebben ondertekend (CGVS, p.13 en p.23). Voorts legde u nog foto’s neer van uw deelname aan een protest in Maracaibo, georganiseerd door Primero Justicia, in februari 2019 (zie stuk 6 d en CGVS, p.14-15). U stelde dat jullie toen op straat kwamen om op te komen voor de politieke gevangenen en om te betogen tegen de tekorten in het land (CGVS, p.14). Gevraagd aan welke politieke gevangenen jullie toen jullie steun betuigden, antwoordde u algemeen dat het voor alle politieke gevangenen was (CGVS, p.14). U stelde dat er toen geen specifieke namen werden genoemd (CGVS, p.14), wat mag verbazen. Foto’s van de meer dan twintig andere protesten waaraan u zou hebben deelgenomen in Venezuela, heeft u niet en kan u – volgens uw verklaringen – ook niet via anderen bekomen (CGVS, p.15), wat verder doet vermoeden dat u uw deelname aan politieke activiteiten overdrijft.”

Deze vaststellingen en overwegingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. Zij beperkt zich immers tot een loutere bewering waar zij stelt dat men een opleiding moet volgen om lid te kunnen worden van Primero Justicia, daar waar uit objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat een simpele registratie via een website volstaat om militant te worden van de partij.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat het geheel van bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van het door verzoekster beschreven politieke activisme voor Primero Justicia op de helling plaatst. Waar eventueel kan worden aangenomen dat verzoekster een beperkte steun heeft verleend aan de oppositie in Venezuela, dient te worden gewezen op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int>; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten;

personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

In het attest van Primero Justicia van 4 november 2018 staat te lezen dat u omwille van uw steun aan de oppositie werd vervolgd en met de dood werd bedreigd door de colectivos (zie vertaling stuk 6 b). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u aan dat u veel problemen heeft gekend omwille van uw lidmaatschap van Primero Justicia (Vragenlijst CGVS, d.d. 17/10/2019, vraag 3). U verduidelijkte toen dat u werd lastiggevallen en telefonisch werd bedreigd met de dood door onbekenden (Vragenlijst CGVS, d.d. 17/10/2019, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd wat u wil aantonen met de documenten van Primero Justicia, repliceerde u dat ze bewijzen dat u rechtstreeks voor de partij heeft gewerkt en dat u daarna bent blijven deelnemen aan marsen om op te komen voor een beter land (CGVS, p.19). Expliciet gevraagd of uw beweerdde politiek activisme verband houdt met de redenen waarom u niet wil terugkeren naar Venezuela, kwam u niet verder dan te stellen dat deelname aan betogingen een risico inhoudt en gaf u het voorbeeld van een auto die was ingereden op betogers (CGVS, p.19). Gevraagd of u ooit persoonlijke problemen heeft gekend omwille van uw politieke activiteiten, stelde u dat u op straat één keer verbaal werd aangevallen door een aanhanger van het regime toen u onderweg was naar een vergadering van Primero Justicia en een pet en T-shirt van de partij droeg (CGVS, p.20). Gevraagd of u behalve dat incident nog andere concrete problemen heeft gekend omwille van uw beschreven activisme, antwoordde u dat u te maken kreeg met verbale intimidatie maar nooit met fysiek geweld (CGVS, p.20). Gevraagd meer uitleg te geven betreffende die verbale intimidatie, meende u dat u tijdens huisbezoeken voor de partij soms de deur in uw gezicht kreeg dichtgeslagen en dat u en uw medepartijgenoten werden uitgescholden en bedreigd (CGVS, p.20). U erop gewezen dat u op de DVZ had gezegd dat u ook telefonisch werd bedreigd, repliceerde u uiteindelijk dat u wel eens flyers uitdeelde aan hulpbehoevenden waarop uw telefoonnummer stond en dat het gebeurde dat u werd opgebeld door aanhangers van de overheid die zeiden dat u een landverrader bent en ermee dreigden u te doden (CGVS, p.20). Dat u pas na aandringen en expliciete confrontatie bevestigde dat u ook telefonisch werd bedreigd, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Er mag immers worden verwacht dat u zelf spontaan al uw problemen te kennen geeft. Voorts dient er opgemerkt te worden dat u eerst stelde niet te weten hoe vaak u in die periode van nummer bent veranderd (CGVS, p.20). Wanneer u erop werd gewezen dat het bedenkelijk is dat u uw nummer bleef geven hoewel u wist welke mogelijke gevolgen daaraan verbonden waren, repliceerde u plots dat het u twee keer is overkomen en dat u ermee bent gestopt nadat u een derde keer van nummer was veranderd (CGVS, p.21). Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat de aangehaalde problemen omwille van uw activisme voor Primero Justicia, dienen te worden beoordeeld in het licht van bovenstaande vaststellingen betreffende uw beweerdde lidmaatschap van de partij. En wat er ook van zij, de door u ingeroepen incidenten zijn niet zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden aan vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoekster onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging omwille van haar lidmaatschap van Primero Justicia, waarmee zij de voorgaande

bevindingen van de commissaris-generaal echter niet ontkracht en haar beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Waar verzoekster nog aanvoert dat haar broer in 2012 werd vermoord omwille van zijn lidmaatschap van Primero Justicia en dat haar bij terugkeer naar Venezuela hetzelfde lot staat te wachten, gaat zij voorbij aan de volgende terechte motivering in de bestreden beslissing:

“Voorts gaf u aan dat uw broer J. M. (...) op 10 november 2012 werd doodgeschoten door motorrijders omwille van zijn lidmaatschap van Primero Justicia (CGVS, p.8-9). Gevraagd of dat een vermoeden van uw kant is, dan wel of u daar zeker van bent, repliceerde u nietszeggend dat uw broer nooit enig ander probleem heeft gehad (CGVS, p.9). U stelde dat er bendeleden werden gearresteerd en veroordeeld voor de moord op uw broer (CGVS, p.9-10). Gevraagd wat hun motief was, moest u toegeven het niet te weten (CGVS, p.10). Gevraagd of de andere personen in het huis waar uw broer zich bevond, problemen hadden met iemand, moest u toegeven het niet te weten (CGVS, p.10). Gevraagd of ze uw broer wilden beroven, antwoordde u negatief (CGVS, p.10). Gevraagd of de ouders iets hebben gezegd over Primero Justicia, antwoordde u opnieuw negatief (CGVS, p.10). Dat de dood van uw broer te maken had met zijn beweerd activisme voor Primero Justicia is dan ook een louter blote bewering van uwentwege die u niet staft aan de hand van enig concreet element.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Zelfs indien aangenomen wordt dat verzoekster in Venezuela heeft deelgenomen aan betogingen tegen de regering, dan nog maakt zij niet aannemelijk dat zij omwille van dit enkele gegeven een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Venezuela. Het is de Raad niet duidelijk op welk rapport van UNHCR verzoekster zich beroept om te stellen dat het deelnemen aan betogingen volstaat om door de Venezolaanse autoriteiten als opposant te worden gezien en te worden vervolgd. In zoverre verzoekster doelt op de Guidance Note van UNHCR van 21 mei 2019, waarnaar verwezen wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019, dient te worden vastgesteld dat nergens in dit document kan worden gelezen dat een deelname aan betogingen *ipso facto* aanleiding geeft tot vervolging door de Venezolaanse autoriteiten. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

“Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat nergens uit blijkt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond en kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat moest u in beperkte mate hebben deelgenomen aan antiregeringsactiviteiten, deze niet zichtbaar en/ of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. Dat u niet in een specifiek negatief daglicht stond bij de Venezolaanse autoriteiten, wordt nog bevestigd door de vaststelling dat u gewoon legaal met uw paspoort naar Ecuador en België heeft kunnen reizen (zie stuk 1 en CGVS, p.3 en p.18).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw beweerd deelname aan antiregeringsactiviteiten.”

Wat betreft het incident van 10 maart 2019 waarbij verzoekster en andere wachtenden aan een supermarkt zouden zijn aangevallen door *colectivos* en het incident van 3 april 2019 waarbij *colectivos* verzoeksters wijk zouden zijn binnengekomen en de inwoners zouden hebben verboden hun huis te verlaten om mogelijke protesten te verijdelen, dient te worden opgemerkt dat nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij daarbij persoonlijk werd gevisieerd, laat staan dat zij gevisieerd werd omwille van het door haar voorgehouden politiek activisme als lid van een oppositiepartij (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19 en 21-22).

De Raad besluit dat het betoog van verzoekster niet dienstig is om de hoger weergegeven gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De overige door verzoekster in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten (adm. doss., stuk 14, map met ‘documenten’) kunnen bovenstaande appreciatie van haar vluchtmotieven niet wijzigen. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Uw paspoort, het paspoort van uw zoon, uw identiteitskaart, uw rekeninguittreksels, het bewijs van betaling van uw vliegtickets en uw vluchtgegevens, bevatten enkel informatie over de identiteit van u en uw zoon, uw financiële situatie en uw reisweg, elementen die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de overlidensakte van uw broer J. M. (...), dient er opgemerkt te worden dat het CGVS niet in twijfel

trekt dat uw broer werd gedood maar wel dat zijn dood gelieerd zou zijn aan zijn beweerde activisme voor de oppositiepartij Primero Justicia. Het medisch attest van 10 maart 2019 ter bevestiging van de verwondingen die u opliep tijdens de aanval van de colectivos, is ten slotte niet van dien aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van dat incident.”

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor haar komst naar België in Venezuela werd gevisieerd omwille van het door haar voorgehouden politiek profiel.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing en in het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie die is opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie') en deze die door verwerende partij wordt gevoegd bij haar aanvullende nota. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster of haar zoontje medische problemen zouden hebben, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verklaart dat haar zoontje last heeft van een virale infectie. Uit haar verklaringen blijkt niet dat hem in Venezuela op individuele en gerichte wijze medische zorgen werden ontzegd (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Ter terechtzitting verklaart verzoekster nog dat haar broer drie weken geleden ten gevolge van TBC is overleden omdat er geen medicijnen waren. Zij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook heeft dit gegeven geen betrekking op haar eigen problematiek.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet

van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual’s claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “Saadi/Italië”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “Mamatkulov en Askarov/Turkije”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “Müslim/Turkije”, § 68).

Te dezen kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekster stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “M.S.S. / België en Griekenland”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit de verklaringen van verzoekster over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“Ter zake dient te worden opgemerkt dat u en uw zoon in Venezuela steeds woonachtig waren bij uw moeder die samen met haar broer en zus eigenaar is van een woning in Maracaibo (CGVS, p.4 en p.7). U heeft zes jaar universitaire studies gevolgd (CGVS, p.5). U heeft in Venezuela verschillende jobs gedaan. Zo was u werkzaam in winkels en restaurants (CGVS, p.5-6). In Ecuador heeft u in een bar gewerkt en als ambulante verkoopster (CGVS, p.6-7). U beschikt aldus over de nodige werkervaring. Uw moeder werkte in Venezuela als leerkracht en is heden ten dage in Ecuador aan de slag als schoonmaakster (CGVS, p.7). Bij uw terugkeer naar Venezuela in januari 2019 werd u financieel ondersteund door uw tante en haar echtgenoot die in België wonen. Ze stuurden u elke vijftien à twintig dagen geld op (CGVS, p.3, p.6 en p.8). Ook uw oom die als ober werkt in een hotel van Venetur, hielp u in de mate van het mogelijke (CGVS, p.7). Uw zoon die last had van reflux, koorts en vaak moest overgeven, had in Venezuela toegang tot medische zorgen en u had medicatie meegenomen uit Ecuador (CGVS, p.6). Hij ging in Maracaibo elke dag twee uur naar de kinderopvang (CGVS, p.12).”

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die aan deze motieven afbreuk vermogen te doen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Zulia, Venezuela, een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Nergens uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat er in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing en in het verzoekschrift wordt gerefereerd niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 15 mei 2020, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat er in Zulia, Tachira en Apure, evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar ook een grotere aanwezigheid waar te nemen is van gewapende groeperingen, dat het geregeld tot confrontaties komt tussen deze gewapende groeperingen onderling en tussen deze gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat, en dat deze confrontaties een invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Hoewel verwerende partij in haar aanvullende nota het bestaan van een gewapend conflict erkent in deze regio's, meent zij dat dit "*niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee(brengt)*", nu de geconsulteerde bronnen geen blijken geven van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's en dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is.

Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn van de stad Maracaibo, gelegen in de deelstaat Zulia, betwist deze analyse niet, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN